

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње за иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за лекара среза љубићског, округа рудничког, Д-р Војислава В. Михаиловића, доктора целокупног лекарства и бив. државног питомца.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 1. септембра 1905. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Стојан Стаменковић, лекар среза качерског, округа рудничког, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 2. септембра 1905. г. у Београду.

РАСПИС

Свима начелствима и Управи града Београда

Расписом СБр. 3898 од 12. априла 1899. год. (в. санитар. зборник књ. III. св. 1 ва стр. 146—151.) претпоследњом алинејом наређено је: да благајне не исплаћују лекарима рачуне за каламљење „све донде, док од окр. физикуса не добију писмени извештај, да су сви лекари поднели уредан извештај о извршеном каламљењу у тој год. и да је физикус саставио и овамо послао извештај за цео округ.“

Истим расписом остављен је лекарима рок за поднашање извештаја до 31 де-

цембра т. г. а окружним физикусима до 15. јануара идуће године.

Услед одредаба чл. 41. и 64. закона о буџету од 4|IV—903 год. по којима окр. благајне не могу вршити никаква депонovanja на рачун кредита по државном буџету, већ да своје књиге и исплате морају закључити 31 децембра, показала се горња наредба као непрактична и неправична, јер се дешавало да поједини лекари своје извештаје и рачуне поднесу тек онда кад су благајне већ своје књиге закључиле.

На тај начин остали су често рачуни за каламљење неисплаћени и оним лекарима, који су сав прописани посао на време свршили, и то неисплаћени, ма да је благајна имала средстава за ту исплату.

Да би се уклониле невоље и штете, које лекари трпе услед поменутог услова за исплату њихових рачуна за каламљење, налазим за потребно, да се претпоследња алинеја расписа СБр. 3898. замени овако:

Ради исплате рачуна, срески лекари ће своје извештаје о каламљењу, као и рачуне, који морају бити прописно састављени према чл. 20 т. 6 под г. закона о чувању народног здравља, поднети окружном физикусу, који ће извештај задржати а рачуне спровести благајни окружној, са назначењем, да је лекар поднео прописни извештај и да се рачун може исплатити.

Благајна ће рачуне исплаћивати лекарима оним редом, којим су јој поднесени, пошто их претходно месна контрола прегледа и видира а благајна Министарства унутр. дела отвори потребан кредит за њихову исплату.

Саопштава се ова измена начелству — Управи — ради знања и управљања.

СБр. 5370.

22. августа 1905. год.
у Београду.

Министар
унутрашњих дела.

Ив. Павићевић с. р.

СТРУЧНИ ДЕО

Је ли особа „жива изгорела,
или је већ мртва била, кад је
у ватру доспела

(НАСТАВАК)

На жалост има опет велики број таквих врста насилне смрти — па и насилне смрти од туђе руке — да им је на огорелој, а још више на „сагорелој“ лешини веома тешко, кдекада баш и немогућно, трага наћи и праву им природу тачно одредити. Нарочито се велике тешкоће јављају при судско-медицинском истраживању оних врста насилне смрти туђом руком, којима су трагови и карактеристични знаци ограничени само на извесне, обично голе и ватри јаче изложене области и делове тела — н. пр. само на предњи део врата (грло, гуцу), на нос и носдрве, на образе, на усне и т. д. или се држе само површних слојева меканог ткања, а не заилазе у дубину — као што то може бити случај код задаве или загушења (руком, притиском на грло; затискивањем, уста и носа), притезањем врвце, канапа, кајша, мараме, тканице и т. д., или код повредâ коже и поткожнога ткања, која захватају површне крвне судове већег калибра и т. д. Греботине, окрски, површно задрана, загуљена и намецкана места, површне секотине и убоди, модрице, крвни подлети у поткожно ткање и слични трагови извршеног насиља за живота, који би иначе судско-медицинском вештаку могли послужити као доста поуздани знаци извесне врсте насилне смрти туђом руком (н. пр. утисци од прстију и трагови нока на врату код особа, које су дављене) махом се у већој ватри сасвим изгубе или на високој температури и другим утицајима толико измене и преиначе, да их судско-медицински вештак не може ни позитивно утврдити, а камо ли по њима детаљније, поуздане закључке изводити. У таким случајевима је увек најбоље, да лекар при оцени нејасног материјала буде

веома обазрив и јако резервисан, ако неће да погреша. Боље је своју немоћ и отворено признати, него се преухитреним судом на непоуздано поље натоциљати, и тек онда из погрешке у погрешку падати.

Па ипак има у судској пракси и таквих прилика, где се и случајеви те врсте могу судско-медицински позитивно решити. Децени се по гдекада тако повољан стицај околности, да се и на јако оштећеној лешини у сред изгоретина местимице кад мање кад више јасно очувају било они трагови, који су за извесну врсту насилне смрти сасвим карактеристични. Њих ће савестан и обазрив судско-медицински вештак наћи и стручно оценити, ма они били незнатни, површни, необични и неочекивани. Тако су н. пр. у једном случају судски лекари констатовали странгулациону бразду око врата једне нагореле дечке лешине,^{*} и ако су иначе сви мекани делови врата били од ватре јако страдали — управо у гар претворени. На основу тога налаза дали су своје мишљење, да је тај дечко за живота врвцом (конопцем) удављен, па тек онда ватри изложен. Наход и мишљење судских лекара упућен је у току судског расправљања тога случаја вицим инстанцијама, док није дошло до највишег медицинског форума — до факултетског мишљења тибиншког медицинског факултета; — и овај их је потврдио и усвојио. Рефернат факултетске комисије, проф. О. Шипел (O. Schüppel), обратио је нарочито пажњу на тај случај. Да би што поузданије решио то питање — извео је претходно читав низ нарочитих опита у томе правцу. Том приликом је утврдио факат: да странгулациона бразда може на изгорелој лешини и неповређена остати — шта више и са свим јасне и карактеристичне знаке показивати — и ако је остало меко ткање њене непосредне околине са свим сагорело. Али појава те врсте наступиће само у оним случајевима, где се врвца (коноп), која странгулациону бразду првобитно произведе, с леша не скида, него на њему стегнута остане и у ватри се подуже одржи. Та привидно необична појава има везе са оним, што смо раније сазнали о непосредном дејству ватре и високе температуре на поједине области тела. Видели смо, да се по гдекада у ватри најбоље одрже они меки делови човечјег тела, који стоје под неком извесном заштитом, под неким извесним притиском, или у таком положају, да ватра до њих нема слободна приступа, или да непосредно око њих не може бити слободна приступа ваздуха са свих страна, дакле и слободна сагоревања и т. д. Према томе и стегнута врвца око врата дејствује у том истом смислу, и заклања од сагоревања ткање, које је под њом. Ако та заштита потраје неко извесно време, онда, наравно, често наступе оне

^{*} Типало се дечка од 10 година, који је заједно са својом мајком као јако оштећен леш нађен на згаришту једне куће иза неког пожара. С почетка се веровало да је дете у пожару пострадало, а леш је сахрањен, али се касније породи основана сумња на насилну смрт туђом руком. С тога з. дана дође до ексхумације и судске секције, и том приликом је карактеристична странгулациона бразда констатована.

појаве, које сам мало час описао: сва непосредна околина сагори, а странгулација неповређена остане.

Али баш и у оним повољним приликама, где се привидно сасвим јасно и разговетно покажу трагови извесних, карактеристичних промена и повреда на нагорелој лешини (н. пр. преле или сломљене кости, убодни канали, повреде од сеченице и т. д.) не сме судско-медицински вештак изгубити из вида, да те повреде могу бити и другог порекла: да могу бити израз и резултат какве случајне акције; — да се, дакле, могу тумачити и на други начин, а не само као последице насиња од туђе руке, па још у злочиначкој намери. Нађу ли се н. пр. на лешини повреда лобањских или других костију, онда ваља помишљати и на ту евентуалност, да их је особа могла задобити: ако је приликом пожара с висине скакала или случајно пала; ако су је у оном метежу пригњечили или прегазили, па јој ребра изломиле; ако су је рушевине запаљене зграде (плавон, таван, греде, „трегери“, траверзе, степенице, делови крова и т. д.) у свом паду дохватили и повредили; ако је у њеној близини било експлозије па је тежи одломци погодили и т. д. Тако н. пр. Цилнер (Zillner) описује случај, где је на згаришту бечког Рингтеатра у дну једне омање авлијце, којом је долазила светлост у зграду (т. з. Lichthof), нађена мушка изгорела лешина, на којој се сасвим несумњиво могле констатовати повреде лобањских костију, нанесене још за живота (појави виталне реакције, изливи усирене крви под тврдом možданом опном). Та особа је, дакле, по свој прилици у страху од смрти и у намери да се спасе с висине скочила у ту авлијцу; том приликом претрпела оне повреде лобање; ту обнесвештена остала, па касније онда изгорела. Ниман (Niemann) наводи други случај таке врсте, где је пострадала особа рушевинама зграде у паду најпре тако повређена, да јој је јетра прела а ртеница се сломила, па тек онда „изгорела“. — Франц (Franz) описује 14 изгорелих лешева неких рудара, који су при експлозији гасова у окну погинули, и од којих је половина имала и трауматичних повреда (прелома лобањских и других костију и напрслих других органа). — Пукотина и напрслих места у костима сагорелих лешева може бити и с тога, што кости — а нарочито кости лобање — па гдекада у јакој ватри „саме од себе“ прену и без икаквог другог механичког насиња — сем нагле и преке промене у температури. Обично се у таким приликама кости круне или љуште (листају), али може по гдекада доћи и до прелома и таквих облика повреда и дефеката у костима, да је лекар у сумњи, како да их тумачи: или као просте последице ватре, или као механичке повреде тупим, па баш и оштрим оруђем. — По гдекада се на сагорелим лешинама нађу и прскотине мекога ткања — најчешће на међици, у прегибима и чукљевима, на тврдој опни мозга и т. д. а постају и опет непосредним утицајем јаке ватре — од прилике исто онако, као што се н. пр. бубрег, бачен на живу жеравицу, најпре надуне, па после прсне.

И те прскотине могу бити тако линеарне, оштре, глатке и правилне, да је судски лекар по гдекада у недоумице, хоће ли их узети као повреде сеченицом (сечене ране) или не. Тако су н. пр. у једном случају повреде на изгорелој лешини први лекари означили као сечене ране, а касније се доказало, да су то само прскотине коже од ватре (Taylor).

Према томе положај и посао судско-медицинског вештака у споровима те врсте махом није тако лак, и иште не само добру стручну спрему и богато искуство, него и највећу савесност и обазривост. Без њих ће врло ласно привидно сасвим јасне и разговетне појаве на изгорелој лешини погрешно схватити, па онда и неправилно тумачити. Искуство и Наука пружају му, истина, и у таким приликама средства и начине, да се од тих погрешака сачува и да таке спорове правилно реши, али ће их он само онда тачно применити, ако буде све појаве на повредама савесно проучио и с другим приликама у везу довео. Тако ће н. пр. кожу и поткожно ткање, ако су од ватре напрсли, од сечене ране разликовати по томе, што у оној првој повреди неки еластичнији и резистентнији делови меканог ткања (н. пр. крвни судови, живци), нарочито у дубљим слојевима, неповређени остану, а код повреде од сечива не. Кости, које су „саме од себе“ (од високе температуре) у ватри напрсле или су иначе оштећене, разликоваће од оних траумом (механичком силом) повређених по томе, што су (по Хофману) прскотине од ватре, махом, на цеваницама (дијафизама) у облику уздужних пруга, а на јабукама (главама) костију у облику прстена или лука.

(наставиће се)

Д-р М. Јовановић — Батут.

СУДОВИ И ЊИХОВО УРЕЂЕЊЕ

за време устанка од 1804—1813. год.

(НАСТАВАК)

У погледу полицијске власти магистрати су издавали сточне пасоше,¹⁾ пасоше људима а особито трговцима,²⁾ забрањују сечу сирове и жирородне горе,³⁾ потврђивање разне исправе нижих власти и издавали уверења, водили су надзор над хлебарницама и механима, одређивали су таксе пићу и јелу, издавали су заповести војводама, кнезовима и кметовима, постављали су старешине еснафа, одређивали су ко ће држати кантар у вароши кањавали су пијанице, гонили хајдуке⁴⁾

¹⁾ Деловодни протокол Карађорђевић. № 1331. где Карађорђе пише Савету: „... тако препоручено је Савету да призову све оне магистрате, који су пасоше за стоку давали.“ Ово је учинио Карађорђе што је у пролеће 1813 године био забранио извоз стоке у турску царевину без његова одобрења, а неки су магистрати прекорачили ту заповест.

²⁾ Протокол шабачкога магистрата. №: 12, 14, 79, 101 и т. д.

³⁾ На истом месту. №: 468, 483, 489.

⁴⁾ Протокол шаб. магистрата. №: 88, 97, 708, 722, 816, 91, 191, 379, 788, 5, 16, 381 23. и т. д. — Д. Ђ. Алимпић, Историјски развитак полиц. власти стр. 32.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

и т. д. Осим тога магистрати су били дужни судити и кажњавати ниже власти за погрешке, као капетане и буљубаше,⁵⁾ извијати злоупотребе војвода,⁶⁾ мерити жито купљено за државну потребу и исплаћивати га,⁷⁾ водили су надзор над жирородном гором и жир продавали,⁸⁾ разрезивали су порез на кнежине,⁹⁾ објављивали заповести Управнога Савета и Врховнога Господара,¹⁰⁾ објављује пресуде Великога суда и Карађорђевог¹¹⁾ и т. д. У време војне магистрати су дужни били слати чебану, кремене и друге потребе,¹²⁾ а често пута и кривце да спроводе Великом Вилаетском Суду у Београд.¹³⁾

Ако пресудом магистрата није била задовољна која парнична страна, па се жалба Савету. Исто тако ако ко није хтео да пристане и да испуни што магистрат пресуди, Савет је био дужан то извијати.¹⁴⁾

Чланове магистрата могао је кренути са своје дужности Врховни Господар, па поставити га на другу дужност. Тако је Карађорђе писао 14 јула 1812 године крагујевачком магистрату, да се постави за члана магистрата кнез Сава, а дотадањи члан магистрата Веса да је кнез варошки. Писар дотадашњи Јова да се истера, а на његово место да се постави Милош Савин син из Трнавe.¹⁵⁾ Исто тако десила се нека несугласица између војводе смедеревскога и неких чланова смедеревскога магистрата, те Карађорђе пише Вулу Илићу, смедеревском војводи, да промени писара магистратскога и члана Радивоја, ако су му неугодни, а на њихово место да постави друге из вилаета сдоговором г. Вујице Вулићевића.¹⁶⁾ Исто тако у договору са Саветом дигао је Карађорђе и некаквога кнеза Василија Јовановића са положаја члана магистрата ужичкога.¹⁷⁾ Овога кнеза дигао је Карађорђе из магистрата с тога, што је правио неред и подбуњивао кметове да дижу тужбу на војводу.¹⁸⁾

Што се тиче плате чланова магистратских и магистратских писара то се према грађи онога времена ово може рећи: чланови окружних магистрата имали су годишњу плату 400 гроша, а од десетка давата је храна свакоме по 500 ока жита и по једно говече.¹⁹⁾ Секретари магистратски имали су годишњу плату од 365 гроша, а од десетка 500 ока жита и једно говече.²⁰⁾ Изгледа да је већа плата била

члановима београдскога магистрата. Како бележи Ј. Гавриловић, председник београдског магистрата имао је 1000 гроша, а чланови по 500 гроша.²¹⁾

Магистрати су имали и своју послугу своје момке. Овим момцима издавана је по једна ока хлеба дневно, а куће њихове биле су слободне од десетка и од кулука.²²⁾

Како су десетак прикупљале војводе па га предавали магистрату или га непосредно сами носили у Београд те предавали каси народној, то су они били дужни издавати одређену количину жита члановима магистрата и магистратским секретарима. Тако у наставенију, које је дато Црноречком војводи Милисаву 11 јануара 1812 наређују Карађорђе и Управни Савет да се сваком члану магистрата изда од десетка храна у 500 ока жита и једно говече.²³⁾ Исто тако Карађорђе јавља 21 септембра 1812 године Савету како је писао ужичким, старовлашким и драгачевским војводама да даду магистратима сено, жито, браве... како је наређено.²⁴⁾

Магистрати су постојали у овим местима.

1. У *Београду*, где је био председником капетан Радич Петровић још од 1807 године, кад је Београд одузет од Турака.²⁵⁾ Он је имао плату од 1000 гроша, а по том од 1100 гроша уз то још и фураж. Чланови београдскога магистрата били су Павле Сретеновић и Никола Дели Георгијевић, а писари Неша Јовановић и Василије Матијашевић.

2. У *Брусници* не помиње се ниједан члан у мени познатим документима.

3. У *Ваљеву*, где је још 1809 образован суд из четири лица и то: Ранко Петровић, Милован Тадић и Рака Мишковић као чланови магистрата и Сава Ђуричић. Председник магистрата био је Ранко.

4. У *Крагујевцу*, где се помиње да је до 14 јула 1812 године био између других чланова магистрата и Веса кнез, а тога је дана на њихово место постављен Сава. Исто тако до тога дана био је писар Јова, а после Милош, син Саве Бимбаше из Трнавe.

5. У *Шапцу*, где су 1808 године били чланови магистрата Петар Абаџија, Иван Иванић, Андреја Витомировић и Станко.²⁶⁾ Међу тим године 1811 марта 8. и маја 1. помињу се као чланови шабачког магистрата Алекса Јовановић, Милован Павловић и Иван Бирманчевић²⁷⁾ и Станко.²⁸⁾

6. У *Ужичу*, где су били чланови магистрата већ поменути кнез Василије Јовановић, Алекса Кукић и кнез Јанко

Осим ових места постојали магистрати још и у овим местима: у *Гургусовцу*, у *Карановцу*, у *Кладову*, у *Јагодини*, у *Лозници*.

²¹⁾ Гласник III. стр. 183 и 184.

²²⁾ Црна Река. стр. 47.

²³⁾ Црна Река. стр. 47.

²⁴⁾ Деловод. протокол. Карађорђевог № 960.

²⁵⁾ То тврди Карађорђе у једном документу од 1814 год.

²⁶⁾ Протокол шаб. магистрата № 2.

²⁷⁾ Протокол шаб. магистрата № 745 и 788.

²⁸⁾ Деловодна Протокол Карађорђевог № 1215.

у *Баурићу* (соколски магистрат), у *Зворнику*, у *Бањи* (бањски магистрат); у *Параћину*, у *Пожаревцу*, у *Неготину*, у *Смедереву* и у *Ђурици*. Свега, дакле, било је, колико је мени познато, 20 магистрата у оно време од 1811 до 1813 године.

III. Велики Вилаетски Суд.

Да покушамо обележити делокруг рада *Великога Суда*. Напред смо већ поменули како је овај суд био састављен. Рекли смо да је председник Великога Суда био уједно и министар правде. Исто тако рекли смо да је овај суд био као друго одељење Управнога Савета. Барон Дибич, који је као руски официр 1811 године био у Србији, овако описује Велики Суд:

«Сепату је овом (Управном Савету) као помоћник потчињен Велики Суд, као највећи земаљски суд, и који управо управља судском струком. Поглавар је суда овога министар правде Илија Марковић са виеш чланова и једним секретаром.»²⁹⁾ (наставиће се)

Миленко Вукићевић

ЖИВЕ СЛИКЕ

(НАСТАВАК)

Глава у облику бисага (сл. 78), карактеристична је по челу веома угнутом и издуженом, потиљку испупченом и по висини лубање ниској.

Велика дужина главе, праћена узаном лубањом, нарочито ако се ова узаност односи на горње делове, даће глави облик трбуха лађе (сл. 79). У антропологији су ове главе познате под именом *скафиоксфалије*.

Сл. 78.

Сл. 79.

Означиле се још, али у крајњим случајима, кад је *потиљак одвећ раван* (сл. 80),

Сл. 80.

Сл. 81.

Сл. 82.

или *одеск испуцан* (сл. 81), као и кад се на његовом дну налази *меснати оток* у виду *грбе* (сл. 82).

En face

Општи облик лица, посматран *en face*, зависи од односа у ком стоје његова висина са његовом ширином.

²⁹⁾ Голубица V. стр. 303.

⁵⁾ на истом месту. №: 77.

⁶⁾ Деловодни Протокол Карађорђевог 722, 886.

⁷⁾ Деловодни Протокол Карађорђевог №: 947, и 1330.

⁸⁾ Протокол писама Проте Ненадовића. стр. 155.

⁹⁾ Протокол шаб. магистрата №: 876.

¹⁰⁾ Протокол писама Проте Ненадовића. стр. 145.

¹¹⁾ Протокол Карађорђевог №: 1176.

¹²⁾ Протокол писама Проте Ненадовића. стр. 53, 70, 81 и т. д.

¹³⁾ Протокол писама Проте Ненадовића. стр. 74.

¹⁴⁾ Деловодни протокол Карађорђевог. №: 652.

¹⁵⁾ Деловод. Протокол Карађорђевог № 855

¹⁶⁾ Деловод. Протокол Карађорђевог № 1216

¹⁷⁾ Деловод. Протокол Карађорђевог № 1244

¹⁸⁾ Деловод. Протокол Карађорђевог № 1170

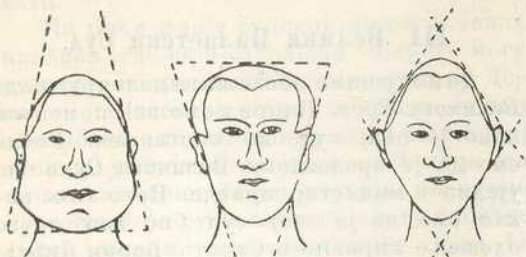
¹⁹⁾ Д. К. Јовановић. Црна Река. На стр. 37 штампано „наставеније“ издато кнезу Милисаву 11 јануара 1812 — Гласник III. стр. 183.

²⁰⁾ на истом месту. стр. 47.

Висина лица резултат је висине чела, носа и браде, док ширина зависи од димензија *слезних очију, јагодица и вилица.*

Лице узано, са вилицама одвећ широким, имаше облик *пирамиде* или *крушке* (сл. 83).

Сл. 83.

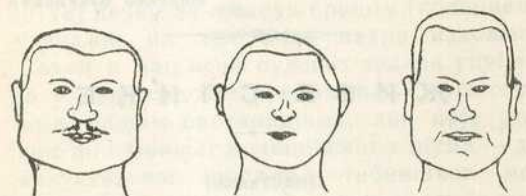
Сл. 84.

Сл. 85.

Вилаци стешњене, праћене одвећ широким челом, производе лице у облику *чигре* (сл. 84).

Раширене јагодице, са челом и вилицама тесним, производе лице у облику *ромба* (сл. 85).

Поред овога, лице још може бити: *четвртасто* (сл. 86), *округло* (сл. 87), *правоугаоно* (сл. 88), *дуго* (сл. 89) и *најзад с вилицама раздањеним* (сл. 90) и *стешњеним* (сл. 91).

Сл. 86.

Сл. 87.

Сл. 88.

гаоно (сл. 88), *дуго* (сл. 89) и *најзад с вилицама раздањеним* (сл. 90) и *стешњеним* (сл. 91).

Сл. 89.

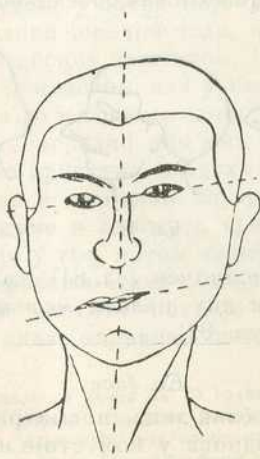
Сл. 90.

Сл. 91.

Означиле се још, више узгред, пуноћа или мршавост лица помоћу израза: *лице пуно* или *суво*.

Асиметрија лица

Код нормалног лица, очи, делови уха и углови уста налазе се у једној истој

Сл. 92.

хоризонталној равнини. Али има лица, код којих је једна половина (у смислу верти-

калном) много већа од друге, услед чега очи, уши и углови уста нису у правцу хоризонталном, већ у правцу косом. Овако лице познато је под именом *асиметричног лица* (сл. 92). Према правцу косе линије, асиметричност може бити на *десној* или *левој страни*.

IV. Општа обавештења.

а. Врат.

Врат се посматра са гледишта његових *вертикалних* и *хоризонталних димензија*.

Посматран са првог гледишта, врат може бити: *дугачак* или *кратак*, док се приликом посматрања с другог гледишта разликује: *врат танак* или *дебео*.

Означиле се још, у рубрици особености, испуцаност гркљана и гупе ако томе има места.

б. Рамена.

Приликом описивања рамена треба понаособ посматрати:

а. *њихову ширину*, и

б. *њихов правац* — *нагиб*.

Ширина рамена означаје се помоћу једног од израза за димензију: *мала*, *средња* и *велика*, а што се тиче правца он може бити: *хоризонталан* или *кос*.

За посматрање личности с леђа, врло је важан правац рамена у вези са димензијом врата, нарочито ако су и једни и други изузетни.

в. Пас.

Пас се посматра са гледишта његове димензије, која може бити: *мала*, *средња* и *велика*.

г. Начин хода.

Начин хода посматра се са гледишта:

а. *Корачаја* или *хода у ужем смислу* и

б. *Гестикулације*

а. *Ход*. И ако је тешко описати прецизно ход појединих личности, јер он најмање излази из оквира обичности, ипак је Бертилон успео да у неколико израза скупи најобичније врсте хода, под које се, бар приближно, могу увући и све остале многобројне варијације. Тако, по њему ход може бити: *усиорен* или *брз*, са *малим* или *великим корацима*, *тромим* или *лаким*; затим *чврст* и *одмерен*, и противно овом: *несигуран* и *разломљен*.

Као нарочити — особени ход — треба увек означити: *ход гегав*.

б. *Гестикулација* је вољан или инстинктивни покрет, који дајемо нашем телу а нарочито нашим рукама, или нашој глави, да би њиме нагласили израз наших мисли. Две крајности ове врсте, које увек треба означити, јесу: *обилна гестикулација* и *потпуно одсуство гестикулације*.

По тврђењу Бертилоновом, свака народност, свака класа друштвена, тако рећи свака професија притежава нарочиту само њој својствену гестикулацију, само што се ово, вели Бертилон не може увидети, ако се не обрати нарочита пажња.

д. Глас и говор.

Глас је најразличнији, али у исто доба и најпоузданији индивидуални знак. Познато је из обичног живота, да ми наше сроднике и пријатеље, па и све остале личности с којима смо чешће у додиру, познајемо веома лако и сигурно по њиховом гласу. На жалост, начин означавања гласа, са изузетком фонографа, врло је тежак и ограничен свега на неколико израза: *дубок*, *танак*, *дебео*, *оштар*, *крештећи*, *мушки* (код жена) и *женски* (код људи). Изрази ови, правилно употребљени, много могу да користе.

Што се тиче говора он је, као што се зна, резултат веће или мање савршености органа за артикулацију. Главни његови недостаци, које свагда треба означити, јесу:

а. *Изговарање слова ч и с* као *ћ* и *ш*, и обрратно;

б. *Муцање*, које се састоји у устезању приликом почетка изговарања једне речи и допнијем понављању извесних слогова, и

г. *Врскање*, код кога се слово *р* изговара из гркљана — помоћу ресице — у место да је изговорено покретом језика према непцима.

ђ. Држање тела

Означаје се у овој рубрици какав је у опште положај тела једне личности, а он може бити: *чврст*, *прав*, *погрбљен*, и т. д. За тим ће се као особености, означити: *леђа округла*, *ноге искривљене*, *глава у напред* или *у назад забачена* и т. д.

е. Општи утисци

Под „општим утисцима“ ваља разумети осећај, више или мање инстинктиван, који у нама производи једна личност на први поглед и после првог говора.

Човек често пута може разликовати, не знајући ни сам по чему, становнике градова од становника села, и у опште личности разних професија.

Ови различни утисци изражавају се општим изразима: *изглед лопова*, *коцкара*, *убице*, *раденика*, *трговца* и т. д.

Поред свију, до сада изложених обавештења, за тачно редиговање живих слика мора се узети у помоћ и

(наставиће се)

Д. Ђ. Алимпић

Седми међународни конгрес за казнене заводе

— држан у Пешти од 22—26. августа о. г. —

Први дан

Седми међународни конгрес за казнене заводе отворен је на свечан начин 22. августа о. г. у дворници пештанске академије наука. Конгрес је отворио у име цара-краља Фрање Јосифа, који је био протектор конгреса, ерцхерцег Јосиф. Нега и учеснике конгреса поздравио је данашњи угарски министар правде *Бартоломеј Лањи* овим говором:

„Овај конгрес стоји у служби идеја хуманизма, ових идеје, које народе целокупне културне заједнице везују један

с другим. Прва је и света дужност државе и друштва, да омогући грађанима миран развитак у интересу савршенства човечјег живота и једно од најјачих средстава за испуњење те дужности јесте спољашњи шанац правнога система: *кривично право*. Али је казна оружје, које је заострено са две стране и сваки удар, који држава у интересу друштва учини његовим противницима, производи и у друштву ране. То сазнање изазвало је, да држава хумано умерава кривично-правна средства, тако, да се она девиза на медали, која је скована за успомену на конгрес држан у Риму: „*Justitia et caritas osculatae sunt*“, може с правом сматрати као девиза модерног кривичног правосуђа.

Правац најновијег развића кривичног права најбоље се карактерише оном везом, која је створена између примене казне (кривичног права), извршења казне (казнених завода) и превентивних институција, које су основане у циљу смањивања криминалитета. Та тенденција заступљена је и на овом конгресу, јер је он дао достојна места у својим секцијама свима наведеним стручним наукама. Што је толико великом кругу рада у далеких перспективама дато име „конгрес за казнене заводе“, то је за то, што се хтело нарочито да укаже на важност, коју извршење казне у оквиру кривичног правосуђа заузима. Веза између кривичног права и казних завода у нашој отаџбини (Угарској) има велику прошлост. Већ кривично-правни кодификаторски радови четрдесетих година прошлога века почели су тежњом за реформом казних завода. Она размена идеја, која је стајала на високом духовном нивоу и која је и изазвала законски пројекат од 1843 год. показује нам своје борце: Фрању Деака, грофа Стевана Сечењија, барона Јосифа Етвеша и Ладислава Салаја, који су тај пројекат створили и који је признање европског правничког света стекао. И са оправданим поносом можемо укавати на то, да је Угарска прва држава у Европи, која је хтела казнене заводе да регулише нарочитим законом, у духу тада опште признатог *система засебних ћелија*.

Интересовање за питање о казним заводима од тада није попустило, само је улога од државника прешла на правнике од струке. Већ године 1867. влада је сматрала реформу казних завода за своју прву дужност и од тада и наш казнен законик зна само за *прогресивни систем казних завода*, који је допринео да се с њим тесно везан систем завода за *поправку* (корекционих завода) оствари. И тако је те године први завод за пријем искључиво непунолетних злочинаца подигнут, и на тај начин створена нова етапа у борби против криминалитета.

Ерцхерцег Јосиф узео је за тим реч и пошто је изјавио, да је од протектора конгреса цара Фрање Јосифа овлашћен да отвори конгрес и да поздрави учеснике и госте, рекао је:

„Више од сто година протекло је, како је кривично право признало велику вред-

ност мисли о превенцији и корекцији у борби вођеној против криминалитета, и у исти мах утврдило, да правда, која служи заштити друштва, може бити потпуна и савршена само у остварењу тих циљева.

Ко је с пажњом пратио развитак међународних конгреса за казнене заводе, мораће да увиди, да су ти зборови већ од 1872. год., када је био конгрес у Лондону, конзеквентно прокламовали: *да су корекција и превенција највиша средства кривичног правосуђа*.

Мило ми је, господо, што у вашим редовима могу поздравити најодличније представнике ваше науке. Непрекидни додир у међународном саобраћају, као што вам је познато, изазвао је нов међународни правац криминалитета и он придаје тим непријатељима сваког заједног поретка све више интернационални карактер. Постала је временом нова пословица: да криминалитет иде у корак с цивилизацијом (*La criminalité suit pas à pas la civilisation*) из чега произлази и дужност цивилизованих народа, да у борби против криминалитета иду у корак. Ви сте, господо, први борци за цивилизацију и човечанска љубав која вас је за средство у тој борби изабрала у исти мах је и крајњи циљ те борбе.

Желео бих од своје стране, да ваш велики и трудан посао буде крунисан заслуженим успехом, и овим у име његовог величанства објављујем, да је седми међународни конгрес за казнене заводе отворен.

После њега узео је реч грчки министар спољних послова *Скузес* да се захвали на поздраву.

За председника конгреса изабран је за тим министарски саветник *Јулије Рикл*, који је говорио о задацима конгреса.

„Бенијални философи и пријатељи човечанства из друге половине XVIII. века,“ рекао је он, „створили су нову еру у припреми и остварењу хуманог казног система. Данас се наука о казним заводима развила као засебна наука, која не само да обухвата модалитете извршења губитка слободе, већ сем казних средстава обухвата и казно-политичке промене организма државних и социјалних превентивних мера. Научна утакмица на пољу материјалног кривичног права за последњих неколико деценија изабацила је на површину и сувише драгоцен материјал, али борба чланова појединих школа и данас није још одсудна. Потребно је испитивати факторе кривичног дела, учиниоца, његов карактер и морално, економно, културно и социјално зло, које у даном тренутку влада, а код извршења потребно је још и индивидуализање. Од врло велике су важности и превентивне мере, раширеност народног васпитања, моралитет и религиозитет, установа завода да радници нађу посла, радничких посредника, радничких кућа, спречавање просјачења, скитања, алкохолизма, и поправка непунолетних криваца. То је прво поље наших послова; с једне стране заштита деце и условна ооуда а с друге стране доживотна робија и смртна казна. У интересу одржања социјалног поретка морамо све учи-

нити, да би кривичним делима стали на супрот или их бар бројно смањили, да би казна — остављајући на страну доживотну робију и смртну казну — могла с успехом да се примени, и да би кривац поступајући с њиме хумано, после одржане казне, осуде, могао изићи *душевно поправљен* и *телесно здрав*. Наш је, дакле циљ, да спасемо оне, који се могу спасти и да рационално казимо оне, које безусловно морамо казнити.“

За тим је председник предложио да се поздраве председници досадашњих конгреса у Риму, Петрограду и Паризу који су још у животу: *Делтрани-Скалија*, *Галкин Враској* и *Дифо* и да их конгрес изабере за почасне чланове, што је усвојено.

За потпредседнике изабрано је једанаест званичних делегата страних држава, за ђенералног секретара изабран је директор бернског статистичког бироа *д-р Гиљом* а за секретаре: *Борел*, *Типалдо-Басија* и *д-р Рустем Вембери*.

За тим је седница закључена. По подне чланови конгреса направили су излет до *Ракошо-палоте*, где су прегледали тамошњи завод за *корекцију девојака*.

Други дан

Другог дана отпочеле су секције рад.

У *првој секцији* (реформа кривичног судства) реферовао је *д-р Исидор Баумгартнер* о реформама кривичног права у разним земљама. Навео је, да треба особито пазити да закони не буду претерани у својим одредбама као на пример норвешки законик од 1812 год., који је макакву заблуду или погрешку одмах квалификовао као *превару*. По мишљењу референта при изради закона ваља остати у оним границама, које је француски законик од 1810. утврдио. У опште говорник ипак налази, да је, на пример, одредба о појму *преваре* у немачком законнику много тачнија, него казуистичка одредба у француском законнику.

После дуже дебате у којој су учествовали *Конти*, *Берле*, *Диран*, *Локар*, *Сиејер*, *Џер Антони* и *гђца Лидија Поет* (као званичан делегат талијанске владе), усвојен је предлог референтова. Делегат *Хајем* предложио је између осталог, да би ваљало створити једну *међународну конвенцију* с погледом на преваре, али његов предлог није усвојен. (наставиће се)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

„У § 320 под а кривичнога закона казато је: „полицајни надзор не може трајати дуже од једне године ни краће од *четири месеца*.“

У §, пак, 320 б. истога закона стоји: „надзор полицајни изричу полицајне власти, поред других казна, само над крадљивцима и т. д.“

У § 4 а полицијске уредбе став пети гласи овако: „исто тако општински суд са одбором, стављаће под полицајни над-

зор до три месеца осуђеног крађивца за учињену просту крађу, које вредност прелази два динара; а тако исто и онога на кога би се у селу или у општини основано сумњало, да чини крађе или паљевине, које се у општини догађају, чему има места жалби на непосредну државну власт, на начин и за време оно, као што је у овој уредби прописано.“

Овако је написано у казненом закону и полицијској уредби, а Првостепени судови не мисле тако.

На име, суд општине II... чке казнио је извесно лице са 5 дана затвора због крађе, и три месеца полиц. надзора, али је Првостепени суд поништио ову пресуду само зато, што је осуђени кажњен на три месеца полиц. надзора, као што вели § 4. полиц. уредбе, а не на четири, као што вели § 320 а кривич. закона.

Поводом ове одлуке Првостепеног суда, којом је утврђено, да су предње одредбе законске, које говоре о надзору у сукобу, моли се уредништво за објашњење: да ли се општински судови, у оваквим случајевима, имају придржавати § 4. полиц. уредбе са допуном од 17. јануара ове године, или § 320 а кривичнога закона?“

— На ово питање одговарамо:

Полицијски надзор, као казна (§ 12. крив. закона) досуђује се на два начина — или уз какву другу осуду за случајеве из § 320 б. крив. закона, или независно од других казна по § 391. в. крив. закона или по § 4. а полиц. уредбе, става петог.

У првом случају (§ 320. б.) надзор не може бити мањи од четири месеца, па било да казну изричу орске или окружне власти, било општински судови, дејствујући по § 4 а става *првог* и *другог* као полицијске власти.

У другом случају (§ 391. в. крив. зак. и § 4 а став пети полиц. уредбе) надзор се не досуђује уз другу казну, него се под овај стављају лица административним путем.

Узимајући у овим случајевима надзор као чисто превентивну меру за одржање реда и безбедности, општински судови са одбором не могу овај досудити више од три месеца а окружна начелства од једне године дана.

Минимална мера надзора у овом другом случају није предвиђена ни за окружна начелства ни за општинске судови и одборе, и према томе по нашем мишљењу властима је остављено, да саме одређују најмању меру, држећи се, свакако, и овде принципа постављеног у § 40. крив. зак. ставу другом да и надзор не може бити мањи од једног дана (§ 311 крив. зак.).

Према овоме, наређења § 320 а и 320 б нису у сукобу са наређењима § 4 а става V. полиц. уредбе, јер једна говори о једном а друга о другом начину досуде ове казне, нити је, према томе, поступак Првостепеног суда неправилан, јер је он имао пред собом случај из § 320 а где је из речено, да надзор не може бити краћи од четири месеца.

II.

Суд општине боровачке, актом својим Бр. 1344. пита:

„Суд овај, одређен је од стране надлежног Првостепеног суда, да пресуди спор двојице грађана из суседне општине о заузећу земљишта, пошто је дотични суд у изузећу.“

Пре него што би суд донео одлуку по овоме спору, који је према тужби извиђен, моли се уредништво за ово обавештење:

„Према Височајшој уредби од 7. марта 1858 године ВМ 257. судови у свима случајима, кад поједини поведу код њих парницу о каквој шуми или забрану, или о чистој неузрађеној земљи, не смеју пресуђивати спорове пре, докле тужитељ не донесе уверење примирителног суда, потврђено и среском влашћу, да опарничено место не припада општини.“

Поред ове уредбе постоје наредбе и расписи надлежних министара, да се поред горњег уверења траже и докази, да опарничено место није: манастирска, црквена или државна шума.

Расписима, пак, Министра Народне Привреде од 5. маја 1894 год. Бр. 1911 и од 7. децембра 1895. год. ПБр. 7111. наређено је, да се на оваква земљишта не потврђују тапије, ако нису удаљена од државних, општинских и сеоских шума најмање 5. километара.

Наравно, да ово последње важи и за случајеве спорова, кад важи за потврду тапија, јер се и путем пресуда задобија право својине.

Сем свега овога, по чл. 148 закона о шумама сви спорови, који се тичу шума и шумских земљишта, који се затеку непресуђени, кад закон ступи у живот, предаће се Министарству Привреде, да их преда шумским комисијама на расправу.

Према овоме, пошто је ова тужба од 11. априла 1902 год. настаје питање:

1, шта ће суд да ради по овоме предмету, кад је тужитељ поднетим уверењем доказао, да је оспорени забран удаљен од општинске шуме само на $\frac{1}{2}$ километра, а општински суд, међутим, ово земљиште убраја у своје, а шумска управа опет тврди да је државна својина; и

2, да ли овај спор треба предати г. Министру Народне привреде, пошто се он појави, после појаве закона о шумама а пре његове измене од 1904 године?“

— На ово питање одговарамо:

Како су ово дана одређене комисије, у смислу чл. 4 и 5 закона о шумама, са задатком да изврше ограничење шума и расправе све нерасправљене спорове у опсегу ових, то спор, о коме је реч у предњем питању, треба одма доставити г. Министру Народне привреде, те да га он достави комисији на даљи рад, кад се држава појавила као сопственик оспореног земљишта, а присваја га и општина.

Међутим, парничне ствари треба одмах суветовати, да се у смислу чл. 9. закона о шумама обраде и непосредно комисији са доказима о својини, па ће се тако овај спор привести крају.

Општински суд не би био надлежан за расправу овога питања ни иначе, јер се држава јавила као сопственик, те се

по начелу постављеном у § 27. т. в. грађ. суд поступка, надлежност преноси на државне судови, и овај би се спор морао доставити Државном правобранитељу по т. 1. поменутој уредби (Полицијски зборник стр. 1038), и распису Мин. Финансија од 23. јула 1870 год. АБр. 4921 (Полиц. зборник стр. 1039), да случајно ови спорови нису пренесени на комисије за ограничавање шума.

III.

Суд општине балајиначке, актом својим од 8. августа ове год. пита:

„Два грађанина ове општине имали су спор око једног плаца, па су се међусобно поравнали тако, да један уступи другоме спорни плац, а овај да му за то плати 600 динара, па су дошли суду ове општине и тражили, да им суд изда о овоме писмено поравнање.“

Моли се уредништво за обавештење: да ли је суд надлежан да им изда ово поравнање, и колику таксу за исто треба наплатити?“

— На ово питање одговарамо:

По § 6 т. в. грађ. суд. поступка, општински судови могу равнати парничаре за суме до 200 динара.

Како су они определили вредност спорног плаца у 600 динара, то општински суд није надлежан нити може оверити ово поравнање.

IV.

Суд општине јовачке, актом својим од 4. јуна ове године пита:

„Суд и одбор општине јовачке у срезу беличком, решењем својим, после одобреног овогодишњег буџета, оптеретио је арендом од 150 динара једног дућанију, који искључиво продаје, поред монополисаних предмета, оне артикле, који су именовани у чл. 4. закона о сеоским дућанима.“

Село Јовац, односно општина јовачка, није стекла законско право да може имати у својој средини сеоске дућане, пошто је са свим близу вароши Јагодине — свега 2. сата одстојања, а треба најмање 6.

Да ли према томе она има право на аренду, кад дућани постоје, и ако има да ли има од свију оних, који држе дућане, и продају исте артикле као и овај, коме је наређена аренда?“

— На ово питање одговарамо:

По чл. 2. закона о сеоским дућанима, сеоски дућани не могу постојати ни у једној општини, ако та општина није удаљена од вароши или варошице на четири сата растојања, односно три и три и по, ако су случајеви става другог и трећег овога законског наређења.

Кад овако закон наређује, и кад општина сама признаје, да су у њеној средини отворени дућани противно закону, онда ни суд ни одбор нису смели да се мире са противзаконитишћу, и да разрезују чак и аренду.

Њихова је, напротив, била дужност, да одмах известе државну власт о постојању ових дућана, те да им она стане на пут.

Кад то није раније учињено, треба учинити сада, а не наплаћивати аренду и помагати једну незаконитост, нарочито што за отварање дућана нема ни пристанка збора и његове одлуке у смислу чл. 3. зак. о сеоским дућанима.

ПОУКЕ И УПУТИ

Полицијска власт није надлежна, да у смислу § 493. грађанског судског поступка, приступа одузимању имања, за које је кривичном судском пресудом утврђено, да је тапија, која служи за доказ о куповини и продаји, неуредна и као таква неважећа, ако уз расправу кривичног питања није расправљено и грађанско питање о уступљењу и накнади.

На основу лажних исправа, Живојин Т., из Б. Иванче, куповином дошао је до својине имања пок. Симе Т., бив. из В. Иванче и на исто добио тапију.

По тужби наследница — кћери пок. Симе: Обреније жене А. Ст., из Орашца, и Станице жене Ж. П., из Иванче, првостепенни београдски суд округа београдског пресудом од 12. децембра 1902. године Бр. 31787. поништио је тапију коју је добио Ж. Т. и огласио је као лажну за неважећу.

На основу ове пресуде, која је постала извршна, и решења судије за неспорна дела првостепеног суда округа београдског од 20. септембра 1901. године № 21513., наследнице Обренија и Станица обратиле су се начелнику среза космајског с молбом, да одузме имање од Живојина и њима преда на слободно руковање, пошто су пунолетне.

Позван да да изјашњење по овоме, Живојин је изјавио, да не може уступити имање без пресуде судске, јер је на истом подигао зграде. А ако што наследнице имају тражити од њега, нека путем парнице то траже; ово тим пре, што га зграде и оградне на том имању коштају преко 2500 дин. Најзад изјавио је, да ће имање уступити само онда, ако му наследнице накнаде сав утрошак око унапређења тог имања, коме је, подигнутим зградама и својим радом, увеличао вредност.

Начелник срески решењем својим № 7921. наредио је туженом Живојину, да у року од 10. дана уступи имање наследницама, пошто је тапија, на основу које је држао то имање, поништена пресудом првостепеног суда округа београдског Бр. 31787.; а ако ово не учини у остављеном року, власт ће сама, у смислу § 493. грађанског судског поступка, извршити одузимање о његовом трошку.

Ово решење одобрило је начелство округа београдског, а решење овога Министар Унутрашњих дела својим решењем од 13. августа 1904. год. П. № 22550.

По изјављеној жалби, Државни Савет одлуком својом од 5. августа 1905. године Бр. 5264, поништио је решење Министрово из ових разлога:

Из извршне пресуде Апелационог суда од 20. јануара 1903. године № 278., коју је Државни Савет у потврђеном препису

прибавио од жалитеља, у смислу чл. 46. саветског послоника, види се: да је жалитељ, по тужби Спасоја Живковића, из Кораћице, и осталих, ослобођен сваке казне и пуштен испод суђења за два дела из § 147. кривичног закона; а да се тапија, потврђена првостепеним судом округа београдског од 25. октобра 1901. године № 27045. има по § 35. кривичног закона огласити за неважећу.

У разлозима ове пресуде, суд је, ценећи питање о кривичној одговорности тужених, утврдио да је Живојин Јевтић, продавац спорног имања жалитељу Живојину Т., био савесан држалац, према прописима §§ 200. и 201. грађанског закона, да је, према томе, жалитељ као купац могао бити уверен, да је имање, које је купио, било права својина продавца и да с тога не може бити никакве кривичне одговорности, ни до Јевтића као продавца, ни до жалитеља Живојина Т., као купца.

Према оваком стању ствари; и кад уз расправу питања о кривичној одговорности тужених није расправљено и грађанско питање о уступљењу спорног имања (§ 300. крив. поступка), а жалитељ, као савесан држалац спорног имања, противи се да према § 204. грађанског закона што уступи без дате куповне цене и накнаде за подигнуте на њему грађевине пре пресуде судске; онда је полицијска власт била дужна застати са извршењем поменуте пресуде Апелационог Суда, и упути појављене сопственике на парницу, пошто они не пристају да плате накнаду жалитељу за подигнуте зграде и остало на спорном имању, те да путем парнице докажу: да је жалитељ Живојин Т. дужан, да им, по кривичној пресуди Апелационог Суда, уступи спорно имање без икакве накнаде.

М. В.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Драгутин Ђирић, притвореник среза посавоког и Драгутин Јовановић, притвореник ваљевског првост. суда, побегли су 1. тек. м-ца из ваљевске окружне болнице, где су били на лечењу, пошто су покрали и однели собом ове ствари: 1 панталоне жућкасте, окрпљене, копоран од официрске чоје, двоје селачке опанке, три шепир стари, једне гаће селачке, једне од умарје, једну кошуљу од цица, једну војничку кошуљу, један стари копоран од шајка, поцепан, један првенкаст шарен појас, једну шајкачу, војничке панталоне, старе, и троје чарпане. Ђирић је стар око 25 год., добро развијен, пун, округлих образа, црномањаст, кад говори запоси бугарски, дебelih усана, бркова малих. Јовановић је стар око 18 година, пун, носав, бео у лицу, средњег раста; обојица су заражена венеричном болешћу. Препоручује се свима полиц. и општ. властима да нареду тражење за лоповима и у случају проналаска спроведу их начелству округа ваљевског, с позивом на Бр. 9690.

Лазар Недић, келнер из Обреновца, 3. тек. м-ца, извршио је на опасан начин крађу новаца Кости Павловићу, кафеџ. оvd. Украо је

до 300 динара у банкама, сребру и никлу. На ивици једне банке од 10 дин. има написан оловком један збир цифара, који износи 34 или 35 и ова је банка била међу осталим покраденим. Лазар је омален, стар 20 година, црномањаст малих бркова и крупних зуба. Међу покраденим новцима било је и неколико круна у сребру. Препоручује се свима полиц. и општин. властима, да нареду најживље тражење за покрађом и лоповом, и у случају проналаска стражарно га упуте начелнику среза посавоког у Обреновцу с позивом на Бр. 11552.

Вучко Вучковић, калфа обућарски украо је 5. тек. м-ца своје другу Душану Цветановићу ове ствари: пар новог штофаног одела «браон» боје, једне нове ципеле од црног шевро-а, један црни, мекани шепир, један сребри цепни сат са 3 заклопца, и 3 дин. у готовом новцу. По извршеној крађи Вучко је побегао и до данас се није могао пронаћи. Он је стар 16—17 год., раста малог, црномањаст је у опште. Позивају се све полицијске и општинске власти да га у својим домањима потраже и пронађеног спроведу Упрви града Београда с позивом на Бр. 30217.

Павле Рајковић, слуга, 8 ов. м-ца у јутру, смртносно је ранио из пушке Анку жену Радула П. Брјазовића, из Рудне Главе, па је по извршеном делу побегао. Павле је стар 28. год., раста средњег, плав, брија се, бркова је риђих, говори брзо; од одела има на себи: црно гуњче, беле чакшире од сукна беду тежњаву кошуљу; на ногама опанке и влашке обојке. Позивају се све полицијске и општинске власти, да Павла у својим домањима потраже и нађеног спроведу начелнику среском у Д. Милановац, с позивом на Бр. 5986.

Крета Стојиљковић, из Буковца, срезн јабланичког, ноћу између 8—9 тек. м-ца убио је свога очуха Трајка Станковића, из истог места и по извршеном убиству побегао. Убица има 25 год., раста је средњег, у лицу румен, очију зелених, бркова малих и смеђих. Позивају се све полицијске и општинске власти да га у својим домањима најживље потраже, и пронађеног под сигурном стражом спроведу начелнику среза јабланичког с позивом на Бр. 11207.

Непознати зликовци, тројица на броју, напали су 8 тек. м-ца Станка Ф. Пенића из Србова и изнудили му 500 динара. Један од зликоваца стар је до 40 год., висок, сувоњав, црномањаст, бркова црних и подужних; други је омален, пун, стар 26—30 год., такође црномањаст, носа великог, у оделу од црног сукна. Опис трећег зликовца непознат је. Држи се, да су међу овим зликовцима били оглашени хајдуци. Димитрије — Думитрашко Стајкуловић из Вратне и Марин Стоје из Душановца. — Позивају се све полицијске и општинске власти да за овим зликовцима предузму најживље тражење. Свако извешће о тима треба доставити среској власти у Неготину, с позивом на Бр. 9757.

Два непозната зликовца, на дан 22. пр. м-ца отела су Борђу Перяћу, земљоделцу из Велике Каменице, 30 коза и 5 овогодишњих јаради. Све су козе ровашене на десном уху. Препоручује се свима полиц. и општ. властима, да за зликовцима и покрађом трагају и у случају проналаска известе о томе начелника среза кључког с позивом на Бр. 0752.

Непознати лопов ушао је ноћу између 30. и 31. пр. месеца кроз отворен прозор у

стан Драгомира Обрадовића, ликоресца у Београду, и из истог украо: Један пар загаситог новог одела, један револвер црни са белим корицама, два бела креветска чаршава, три беле женске кошуље, један пашош од једне краве, који гласи на име сопственице Стане Кесић. Препоручује се свима полиц. и општ. властима да за крадљивцем и покрађом трагају и о резултату известе кварт. врачарски Управе града Београда, с позивом на Бр. 11059.

Крађа стоке. Ноћу, између 4—5 тек. непознати допови украли су 17 брава оваца Јовану Ружану, из Нереснице, среза звишког, од којих су 4 прне а 13 беле. Скреће се пажња свима полицијским и општинским властима на ову покрађу. УБр. 30190.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Ко би рекао да се под овако идиотским изразом лица овога циганина крије препреден лопов, који се зове Драгутин Ђорђевић, из Ђуринаца, у срезу космајском.

На Ускре ове године извршио је крађу у Параћину, па када је ухваћен и притворен направио се глувонем. Сва средства која су употребљена да би проговорио, остала су безуспешна. Читавих 20 дана тако је вешто симулирао глувонемост, да је и сама иследна власт већ била дошла до убеђења, да је он доиста такав, ма да је једна жена тврдила да га је чула како говори пре но што је допао затвора.

Да би се утврдило право стање, био је упућен у ђупријску окружну болницу на посматрање. Кратким посматрањем овде су лекари утврдили да није глувонем, те су га електричном струјом и магнетизирањем брзо натерали да проговори.

Истота дана када је решено да се врати иследној власти, он је учучио прилику и побегао из болнице. Предузето трагање за њим остало је безуспешно, поред осталог и с тога, што се није знало ко је и одкуда је.

Око половине прошлога месеца Драгутин је ухваћен у Београду и као сумњива скитница кажњен. У затвору Управе града Београда по-

знао га је један жандарм, који је у оно време, кад је Драгутин одговарао за крађу у Параћину, био тамо срески апсанција. То су потврдили још један жандарм који је био на служби у ђупријском начелству и један притвореник, који је с њим заједно лежао у затвору у Параћину, али је Драгутин категорички одрицао да је икад био у Параћину и да се ма где макао из свога среза.

Пошто је фотографисан у антропометријско-полицијском одељењу, Управа града Београда послала је његову фотографију среској власти у Параћин са питањем: да ли је то заиста оно лице, које је одговарало за крађу и правило се глувонем? Одговор је био потврдан и исти његов бивши апсанција, који га је овде први познао, спровео га је у Параћин.

Али када га је извео пред иследника он је опет огувио и онемио. На иследникова питања одговарао је само туним погледом, стењањем и неким неартикулованим гласовима.

— Шта је то — запита иследник спроводника, — је ли он у Београду говорио?

— Те још како, господине, — одговори спроводник — да сте га само видели како се бранио да није био у Параћину. Говорио је боље но какав адвокат, те су му господа у Београду готово више поверовала по нама.

— Чујеш, море, шта се правиш ту, немој да те ђаво носи, но говори што те нитам — рече му иследник.

Драгутин га опет само тупо гледаше и нешто мумлаше.

— Е кад нећеш овде да говориш онда ћеш опет проговорити у болници. И иследник из-

НАЂЕН ЛЕШ

На дан 24. пр. м-ца изабациа је вода на дунавској обали код Љубичевца један непознат мушки леш, старости 18—20 година, дугачак 1.70 м., средње развијен, прилично урађен, смеђ и носав у лицу. По лекарском мишљењу изгледа да је даљење било приликом купања, пошто се на лешу не виде никакви трагови повреда. Ко би што ближе знао о овоме лешу, нека извести начелника среза кључког с позивом на Бр. 10121.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Стеван Мишовић, кафеџија из Крагујевца, отпутовао је 2. пр. м-ца из Крагујевца казавши својим момцима да иде у Београд. Онда, па све до данас, Стеван се ником није јавио, нити се зна шта је са њим било.

Међутим, као што смо изнели у 34. броју «Полицијског Гласника» под насловом «Нађен леш», у Новој Молдави нађен је на дунавској обали један човечји леш, за који фамилија Стеванова, према изнетом опису и оделу, држи да је Стеванов.

Стеван је омален, дежмекаст, просед и у лицу роав. Од одела у време одласка имао је на себи: на глави полуастрганску шубару, сако оделу од грубог коцкастог штофа, боје грао, на ногама ципеле № 44, које је радио код «Градиштанца» обућара у Крагујевцу. Његов лик доста верно представља ова фотографија, само што је у последње време браду бријао.

Да би се утврдило: да ли је нађен леш заиста Стеванов, моле се сва лица да јаве Управи гр. Београда с позивом на Бр. 29945 све што о Стевану буду знали, а нарочито: где је и када последњи пут виђен, и је ли коме казано куда и зашто иде?